

## KURULTAYLI YA DA KURULTAYSIZ

# BU ŞAPKADAN TAVŞAN ÇIKMAZ



### SAHTE UMUTLARDAN KURTULMA ZAMANI

**C**umhuriyet Halk Partisi, komünistler için bir "rakip" değildir.

Emekçi halkımıza söylediğimiz, "CHP'yi alma beni al" değildir. Ya da CHP'yi gözden düşürüp, kendi sürümümüzü artırmak peşinde de olmayız.

Çünkü CHP, komünistlere alternatif oluşturan bir siyasal güç değildir. CHP, düzenin bir partisidir ve biz bir düzen partisi için "o yoldan çabuk varamazsınız, gelin bu yoldan gidin" demeyiz. CHP, düzene yol gösterir. CHP, en güçlü olduğu zamanda emekçileri çıkmaz yollara sokmak için onlara kılavuzluk eder.

CHP, bizim "beğenmediğimiz" bir parti değildir. Bizim karşı durduğumuz

düzenin bir partisidir.

Nedeni budur, CHP'ye "rakip" olmamamızın.

Ve şu: CHP'nin başarısızlığına bel bağlamayız. CHP tökezlesin de bizim önümüz açılsın diye bakmayız.

CHP'nin gücü ile komünistlerin gücü arasında doğal bir doğru orantı vardır.

Yakın tarihimizde kanıtlanmıştır, komünistler güç kazandığında CHP de güç kazanmaktadır. Komünistlerin toplumsal gelişmelere etkisi belirginleştiğinde CHP de daha etkili olmaktadır.

Öyleyse, CHP çuvalladıkça TKP güçlenecek gibi bir beklentimiz olmaz.

Ama! Terside doğrudur. CHP'nin

başarısızlıklarında, habire geri vites takmasında, hep halkın kendisine bağladığı umutları yıkmasında düzenle kavgası olanlara, komünistlere karşı düzenin hizmetinde olmasının payı vardır.

CHP, sol yükseldiğinde bundan payını almak ve solu düzen içinde tutmak işini yaptığı gibi, sola yönelen umudu köreltmek, sol potansiyellere karşı umutkırancılık görevini de üstlenmektedir.

"CHP güç kazansın ne sakıncası var, destekleyelim. Devrimciler de orantılı şekilde güçlenir" mantığını kuranların gömdükleri gerçek budur: Tarihimizde CHP güçlendiği için sol güçlenmemiştir. Solun güçlenmesi CHP'nin de bir düzen partisi olarak

önünü açmış, giderek CHP de düzen için devrimci yükselişe motor freni olmak görevini üstlenmiştir.

Bugün CHP içinde sosyalistler vardır. Yanlış ve sonuçsuz bir çaba içindedirler.

Bugün CHP'de bu partinin dışında umut göremeyen yoksul emekçiler, aydınlar vardır. Hazırcılıktan vazgeçmeli, başka yerlere bakmalıdırlar.

CHP'de en son eleştirilecek olanlar sa koltuk kavgası verenlerdir.

Onların işi budur, hayatı budur. Böyle devam etmelidirler. Zaten böyle devam edeceklerdir.

Umudu arayanlar, bu ilüzyon gösterisinde şapkadan çıkacak tavşanı beklemek yerine düzenle kavgayı örgütleyenlere katılmalıdır.

# SEÇİM BİTTİ, CHP ASIL İŞLEVİNE, KURULTAY TARTIŞMALARINA DÖNDÜ

## Düzenin düzmece muhalefeti ile

### Buraya kadar

Seçim bitti ve CHP esas işine, kurultay tartışmalarına döndü. Son iddia CHP'nin parti dışındaki bir odak tarafından yönetildiği. CHP'yi perde arkasında "gizlice" kimlerin yönettiğini bilmek mümkün değildir ama biz, AKP'yi de, CHP'yi de, MHP'yi de, HDP'yi de aslında kimin yönettiğini biliyoruz. Öyle gizli saklı da değil. Seçimden önce düzen muhalefeti sıraya girip kimin kapısını çaldıysa, karar verenler de onlardır. Bu karar mercii ülkeyi elinde tutan egemenlerdir. Adamlarını koyarlar, yükseltirler, politika işaret ederler ve yönetirler.

CHP'de kurultay tartışmaları geçen hafta canlı yayına taştı. Bir TV kanalında dillendirilen iddiaya göre Genel Başkan Yardımcısı Tuncay Özkan bir gazeteciye "CHP'de gizli bir karar merkezi var. Bu karar merkezi CHP'nin dışında bir oluşum. Biz de kim olduklarını bilmiyoruz. Kemal Bey orada alınan kararları MYK'ya getiriyor" demişti. Dolayısıyla bunu duyan bir başka gazeteci de Muharrem İnce karşısında Kılıçdaroğlu safında çarpışan Tuncay Özkan'a "Buna inanıyorsun neden hala onun Genel Başkan olmasını istiyorsun" diye soruyordu.

CHP'nin son günlerde soruları ve cevaplarını düşünecek hali yok. Tuncay Özkan da bu çok haklı soruyu cevaplamak yerine iddianın da kaynağının da yalan olduğu noktasından yüklendi. Yüklenince kaynağın "CHP'nin kanalı" olarak bilinen Halk TV'nin Genel Müdürü Şaban Sevinç olduğu ortaya çıktı. Bunun üzerine taraflar yayına bağlanarak birbirlerini yalancılıkla

suçladılar. CHP'nin gizli karar merkezini ise hiç konuşmadılar. Ana Muhalefet partisi açısından iddia çok çarpıcı ama yeni olmaktan uzak. Çünkü daha önce partinin genel başkanının Parti Meclisi ile basın toplantısının yapılacağı salon arasında fikir değiştiği, bu değişikliğe ise kritik zamanlarda yapılan telefon görüşmelerinin neden olduğu defalarca dillendirilmişti.

Bu işlevsiz, programsız, cumhuriyete ve laikliğe arkasını dönmüş, piyasaya teslim olmuş, iktidarın anafonda sürüklenen bir düzen partisinin güncel halidir. Aslında önemli olan parti dışında konumlanmış karar verici gizli oluşumun varlığı veya yokluğu değildir. Önemli olan gizli veya açık, partinin karar vericilerinin partiyi düzenin sorunsuz bir parçasına dönüştürmüş olmasıdır.

Haliyle CHP'yi perde arkasında "gizlice" kimlerin yönettiğini bilmek mümkün değildir. Ama biz, AKP'yi de, CHP'yi de, MHP'yi de, HDP'yi de aslında kimin yönettiğini biliyoruz. Öyle gizli saklı da



### KURULTAY: ŞEYTAN AZAPTA GEREK

CHP'nin en sıkı işlerinin başında geliyor kurultay düzenlemek. Haliyle artık kaybetmeye yazgılı olduğuna inandığı seçimlerden daha fazla hareketlendiriyor partiyi. Son durumun özeti şöyle:

"Değişim ve Umud Kurultayı" adı altında olağanüstü kurultay talebiyle imza toplayan CHP'li delegelerin 618 imzaya ulaştığı açıklandı. Genel merkez yöneticileri ise sayının 430'lar düzeyinde olduğunu iddia etti. Yani muhalefet kurultaya gidiyor ama yönetim gidemiyor. Parti yöneticilerinin "Salt çoğunluğa yakın imzaları getirin kurultayı toplayalım" restine karşı tüzüğün amir hükmünü işaret eden imzacılar, 15 günlük süreyi bekleyeceklerini ifade ediyordu. Nihayet olağanüstü kurultay için noter kanalıyla imza toplama süresi ise 30 Temmuz'da sona erdi. Muhafifler imzaları perşembe günü teslim edecek. Parti yönetimi muhaliflerin belgelerini noter huzurunda inceleyecek. İstifaları, ölümleri, imza çekenleri ve mükerrerlerin tespitini yaparak tabloyu ortaya koyacak. Yeterli delege sayısının bulunması durumunda tüzüğe göre CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun 45 gün içinde kurultay çağırması gerekiyor. Sayı tutuyorsa haydi kurultaya, tutmuyorsa bir dahaki kurultaya kadar tartışmaya devam. Şeytan azapta gerek.

### TÜSİAD'IN ÖNÜNDE İCAZET KUYRUĞU

Bu oyunu ne Kılıçdaroğlu, ne de İnce bozabilir. Bu oyunu ancak yazanı bozmayı göze alanlar bozar. Peki, yazan kim?

24 Haziran seçimlerinden üç gün önce CHP'nin cumhurbaşkanı adayı Muharrem İnce TÜSİAD'ı ziyaret etti ve "Demokrasisi düzgün işlemeyen, hukuk devleti olmayan, mahkemeleri bağımsız olmayan bir Türkiye yerli yatırımcıya da, yabancı yatırımcıya da güven veremez" dedi. Benzer bir ziyareti HDP de gerçekleştirdi ve Sezai Temelli, "Türkiye hızla demokrasi sorununu aşmak

bütün sorunların çözümü için de önemli bir başlangıç yapacaktır" dedi. Haziran Başında Kemal Kılıçdaroğlu da heyetiyle birlikte huzurdaydı. İki saat süren toplantıda, CHP Genel Sekreteri Akif Hamzaçebi, CHP Milletvekili İlhan Kesici, TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik TÜSİAD üyeleri Murat Özyeğin, Ümit Boyner, Muharrem Yılmaz, Rahmi Koç, Levent Çakıroğlu, Bülent Eczacıbaşı yer aldı. Söylediklerine göre çok keyifli bir istişare olmuştu.

Ülke büyük bir yıkımın eşliğindeyken patronlarla buluşmada duyulan bu keyfin tek bir anlamı var. Düzen, partilerinden memnun. Partiler büyük patronların nezdinde meşruiyet yakalamaktan memnun. Gündemde emek-sermaye çatışması gibi sinir bozucu meselelerin olamaması ayrıca takdire şayan. Ortalıkta dolaşan "demokrasi, seçim, meclis" gibi lakırdıların içi boş bir tenekeden ibaret olduğunu eski Merkez Bankası Durmuş Yılmaz açık etmişti. Sermaye sahibi Türk burjuvazisi hiçbir zaman demokrasiden yana tavır almamıştı. Neden alsın ki? Piyasaya bakar sermaye. Kârları artıyorsa işler tıkırdadadır. Bir de işleri tıkırında olmayanları sahte umutlarla oyalayan düzmece partiler varsa tadından yenmez. Türkiye'nin muhalefet portresidir bu...

### AKP'NİN EN SAĞLAM DAYANAĞI

Bu zayıf ve çürük yapı 16 yıldır AKP'nin en sağlam dayanağı. Onlar sayesinde muhalefet varmış gibi, meclis çalışıyormuş gibi, seçim oluyormuş gibi yapılabiliyor. En kritik anlarda desteklerini yanlarında hissediyor, böyle bir muhalefet bahşedildiği için dua ediyor. Bu denklemde CHP'ye düşen tek rol muhalif görünmek. Peki, görünebiliyor mu gerçekten?

Haline bakıp "seçim bitti parti içi kavga başladı" demek mümkün. Ama bu itiş kakışın nedeni bir seçim daha kaybedilmiş olması değil. Aslında 24 Haziran seçimi CHP açısından bir tür parti içi seçim olarak görünüyordu. Kılıçdaroğlu kaybedeceği açık olan cumhurbaşkanlığına aday göstererek Muharrem İnce'den kurtulacağını düşünüyordu. Bu niyetini İnceci vekil adaylarını boşa çıkararak belli etti aslında. Planlamadığı şey İnce'nin oyu ile partisinin oyu arasındaki farkın yol açacağı sorunlardı.

Şimdi 24 Haziran'ın büyük kaybedeni olmasına rağmen aldığı oyun parti içi mücadelede işe yaracağını bilen İnce, Kılıçdaroğlu'na karşı atakta. İkinci büyük kaybeden Kılıçdaroğlu koltuğa sıkı sıkı sarılmış halde. O gün bu gündür bütün parti pür dikkat 600 küsur delegenin kurultay için imza verip vermediğini araştırıyor. 600 oyu sayamayan parti olur mu? Bizde var.

Partiyi bu hale sürükleyen tutum ve politikalar ise ancak parti dışına süpürülmüş eski vekiller tarafından dillendiriliyor. Söylenen şey, CHP'nin artık yapısal bir değişime ihtiyaç duyduğu. Bu değişimle nasıl bir yapıya bürüneceği her zaman olduğu gibi muamma. Geriye

kalan bir enkazdan ibaret. Cumhuriyeti kurduğu halde "cumhuriyet" diyemeyen bir parti, varlık sebebi laiklik olduğu halde laikliği telaffuz edemeyen bir parti, imam hatipleri niye kapatalım biz kurduk diyen bir parti... Bu enkaza "Alevi" kökenli Kılıçdaroğlu yerine "Sünni" kökenli İnce'nin daha uygun düşeceği düşünülüyor olabilir. Üstelik Kılıçdaroğlu'nun sorunu Alevi olmak değil, yeterince "Alevi" olmamak, İnce'nin sorunu Sünni olmak değil haddinden fazla "Sünni" olmak. Tartışmanın bu terimlerle tartışılması da ortada canlılık belirtisi göstermeyen bir enkazın varlığının göstergesi. Çökertilmiş cumhuriyetin partisi de ancak böyleli çökmüş bir parti olabilir.

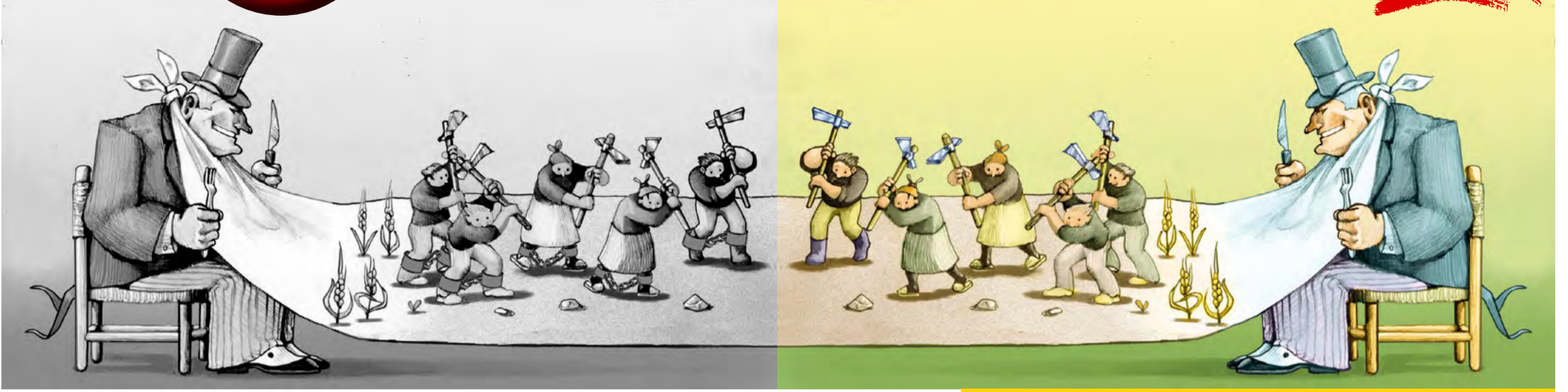
Enkazdan geriye kalanın bilançosu şöyle: Daha seçim gecesi bütün her şey tartışmalıyken "adam kazandı" deyip sırıta kadem basan bir cumhurbaşkanı adayı, her hareketiyle ve her sözüyle AKP'ye destek veren, düşüşünü engelleyen bir parti genel başkanı, onun seçtiği İlhan Kesici türü sağdan devşirme, her an iktidara biyata hazır kıymeti kendinden menkul tipler.



TOPLUMCU  
ANAYASA  
DİYOR Kİ!

**Madde 62-** Eğitim politikalarında ilgili kurumların bütün öğeleri söz sahibidir. Öğretmenler, öğrenciler, veliler ve eğitim kurumlarındaki hizmet işçileri ayrı ve birleşik örgütlenmelerle eğitim politikalarının oluşturulmasına katılırlar.

BOYUN  
EGME



# Sosyal demokrasi nedir?

Avrupa'daki sosyal demokrat partilerin merkezde durduğu uluslararası kurumun adı bu: Sosyalist Enternasyonal. Sosyal demokratlar kendilerine pek çok ülkede "sosyalist" diyor. Nitekim en köklü ve en güçlü olanı Almanya'daki ve bu partinin kuruluşunda Marksistler de vardı. Peki sosyal demokratlık iyi bir şey mi yani? Sosyalist olduklarına göre, düzene de karşı mı bu partiler? Peki, İngiliz İşçi Partisi örneğinde olduğu gibi yıllarca emperyalist devletlerin yönetiminde kalmaları nasıl mümkün olmuş?

Sosyal demokrasi 150 yıl önce, Avrupa'da yaşanan devrimci bir dönemin ardından ilk Marksistler'in öngörüsü olarak şekillendi. İşçilerin sosyal talepleri vardı, kentli siyasetin canlı unsurları ise politik canlılığın merkezindeydi. Bunları buluşturma fikri oldu sosyal demokrasi. İşçiler, çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücretlerin artırılması, oluşan toplumsal zenginlikten işçilerin aldığı payın artması gibi istekleri devlet ve iktidar aracılığıyla hayata geçirebilirdi. Devletin "halkın" sözünün geçtiği bir demokratik mekanizmaya dönüştürülmesi talebi bununla birleştirilmekteydi.

Marksistler, sosyal demokrat işçi partilerinin devrimci bir işçi iktidarının aracı olacağını öngörmüş, sermaye sınıfı ise işçi sınıfını kapitalizmin sınırları içinde tutmaya çalışırken, bu partileri yönlendirmeye

çalışmıştır. Bundan 150 yıl önce, siyasal işçi hareketi içinde sosyal demokratlar – komünistler ayrımı oluşmamıştı. İşçi sınıfı devrimcileri o dönemde sosyal demokrasinin parçası hatta asıl kurucu öznesi durumundaydı.

## KOMÜNİSTLER AYRIŞIYOR

Avrupa'da işçi sınıfı tabanının bir bölümü ve işçi hareketinin siyasal liderleri sermaye sınıfı tarafından düzene ortak edildi. Ayrışma böyle başladı.

Komünistlerin karşısında sosyal demokratlar o noktadan sonra, işçilerin gündelik çıkarlarını düzeni içi reformlarla geliştirmeyi kendi iddiaları haline getirdi. Gerçekte yaptıkları ise, sömürünün kaynağı olan kapitalizme teslim olmak ve emekçileri onun hizmetine koşturdu.

İşçilerin çıkarları ile kapitalizmin uyuşturulamayacağını, emekçilerin kurtuluşunun tek yolunun

kapitalist sınıfı alaşağı eden bir işçi devrimi olduğunu savunan komünistlerle sosyal demokratlar artık karşı karşıyadır.

Sosyal demokratların gücü, emperyalist Avrupalıların düzene ortak edilmiş işçilerine ve onların konformizmüne (uyumlu uyusukluğuna) dayanmıştır. Bu gücü tüm emekçilerin yıkımına neden olacak şekilde kullanmışlardır.

## İHANETİN TARİHİ

Birinci emperyalist paylaşım savaşında milyonlarca emekçi sömürücü sınıfların çıkarı uğruna cephelerde savaştı. Bu sosyal demokratlar sayesinde olmuştur. Düzene en büyük hizmetleri soğuk savaş yıllarında komünist partilerle savaşarak vermiştir. Bütün Avrupa sosyal demokratları emperyalizmin emrinde çalışmıştır.

Bir örnek: Alman Willy Brandt. Yıllar sonra Alman düzen basınında belgeleri yayınlandı: 1950'de

Brandt'a ABD tarafından 200 bin Mark verilmişti ve bu miktar o dönemde Berlin'deki tüm sosyal demokrat parti üyelerinin yıllık aidat tutarının üçte birine karşılık geliyordu. Bu para akışı ilerleyen yıllarda, Brandt partinin başına geçtikten sonra da sürmüştür.

Alman işçilerine seslenen "sol" bir parti olma iddiasındaki SPD, Avrupa'da CIA fonlarıyla komünistlere karşı desteklenen tek sosyal demokrat parti de değildir.

Dünyanın pek çok ülkesinde sosyal demokrat sendikacılar, komünist sınıf sendikacılarıyla yanyana gelmiş, işçilerin çıkarları için mücadele etmiş ve hep en kritik noktada komünistlerin sendikalardan tasfiye edilmesi için çalışmıştır.

"Sosyal demokrasi, işçi tabanına ve sendikalara dayanarak büyür" cümlesi kimseye yabancı gelmeyecektir. Bu cümle aslında sosyal demokrasinin evrensel misyonunun sendikaları ve işçi hareketini çürütmek, işçi sınıfını kapitalist düzene mahkum etmek olduğunu anlatmaktadır.

## HİTLER'İ KİME BORÇLUYUZ?

Sadece Türkiye'de değil başka pek çok ülkede, baskıcı yönetimlerle Hitler arasında benzerlikler kurulur. Ya da, şu meşhur "önce komünistleri aldılar, ses çıkarmadım" sözleriyle başlayan pasaj... Bugün faşizan baskılara sessiz kalanlar için 1930'lar Almanyası'ndan bir ders olarak yayılmaktadır.

Sosyal demokrasi konusunda Komünist Enternasyonal'in aldığı kararlar da güncel tartışmalarda kullanılabilir.

1920'lerde dünya komünistleri devrimci sonuçları da olabilecek bir kriz yaşayan Avrupa'da ortak politikalar geliştirdi. Zaman içinde değişen ve farklı yönleri gösteren bu politikalarından birisi şu sloganla özetlenir: Sınfa karşı sınıf! İşçilerin karşısında patronlar vardır ve işçi sınıfı partileri, kendilerinden olmayanın patronlardan yana olduğunu ilan eder. Bu dönemin bir başka belirlemesi de sosyal demokratları "sosyal faşist" olarak niteleyen sloganla gelmiştir. Böylece sosyal demokrat partiler işçi sınıfı partileri tarafından sınıf düşmanı ilan edilmiştir.

Pek çok Avrupa ülkesinde birbirini tetikleyerek yükselişe geçen faşist partiler karşısında bu politika zamanla değiştirildi. Yükselen faşizme karşı "cepheler" kuruldu. Ve bu cephelerde sosyal demokrat partilerle ve işçi sendikalarıyla yan yana gelindi. Bu yapılırken, "sınfa karşı sınıf" politikası da mahkum edildi, sekteye uğradı. Tarihten ders çıkartmak isteyen işçiler, buradan "demek ki, doğrusu sosyal demokratlarla yanyana gelmeye çalışmak, onlarla faşizme karşı birleşmekmiş" sonucunu çıkartabilir. Ne yazık ki, doğru sonuç bu değildir.

## FAŞİZME KARŞI FAŞİSTLERLE CEPHE

Birincisi, "cephe" politikaları sosyal demokrat partilerin uzun süreli ihanetleri sonucu uçurumun kıyasına gelen Avrupa'da bir son savunma hattından ibarettir. Birer akrep gibi hareket eden sosyal demokrat partiler ve düzene esir düşmüş işçiler sonunda felaketin eşliğine geldiklerinde komünistler bu son savunma hattında onları yanlarına çekmeye çalıştı. Yararı çok sınırlı olmuştur.

Ve sosyal faşizm tezlerinin hakim olduğu dönemde söylenenler biraz ham ve yer yer "çocukça" görünse de esasta doğrudur, doğrulanmıştır. Bu görüşlerin eleştirisiyle oluşturulan Halk Cephesi sosyal demokratların tekrarlanan ihanetlerini yaşamış, hayal kırıklıklarından başka bir şey yaratmamıştır.

Alman faşizmine karşı sosyal demokratlarla komünistlerin yan yana gelememesinin nedeni düzen partisi sosyal demokratların antikomünistliğidir. Sosyal demokratlar, birden çok ülkede kaypaklıkları ve komünizm düşmanlıkları nedeniyle faşist partilerin önünü açmış, sonunda kendilerini de ortadan kaldıran bir sürece koltuk değneği olmuştur.

Tarihten ders çıkarmak ama bunun için iyi bir tarih öğrencisi olmak gerekir. Yoksa geçmişin trajedilerinden ders değil mizah öyküleri çıkarırsınız.

"Faşizme karşı birleşemeyenler faşizmin zindanlarında birleşirler" sözünün referans noktası Nazi Almanyası. Bu söz Nazizm gerçeğini açıklamıyor ama gerici Saadet Partisi, yeni faşist İyi Parti gibi oluşumlarla kurulan yakınlaşmaları açıklamak için kullanıldığında, ortaya bir kara mizah çıkarıyor. Faşizm hakkında söylenen doğru söz ise şu: Faşizm devrimini yapamayan işçi sınıfına verilmiş bir cezadır.

Bütün türleriyle, tüm dünyada yaşadığımız bu cezadan ibarettir.

## ECEVİT MAVİSİ, GÜNEŞ MOTEL SARISI

Cumhuriyetin kurucu partisi, burjuva devriminin ve devletinin çekirdeği CHP'nin 1960'lı yıllarda "ortanın solu" formülüne benimsemesi ile başlayan bir dönemin 1977'deki muhteşem (!) finali: Mavi Dalga.

1960'lar Türkiye İşçi Partisi'nin fırtınalar estirdiği bir dönem oldu. TİP bir sosyalist parti olduğunun ve sınıf kimliğinin altını çiziyordu. İnönü – Ecevit ikilisi CHP'ye yeni kimliğini bu dönemde kazandı: CHP ortanın solundadır.

Sağ solu yoktur (belli olmaz değil) diyenler daha çok sağcılardı. CHP'den hiç eksik olmadılar ama zamanla doğru bildiklerini kendilerine saklayıp, sorulduğunda "merkezde boşluk var" demekle yetindiler.

Ortanın solu kulvar belleyen CHP, yüzde 40'ın üzerinde oy aldığı 1977 seçimlerine, "sağ seçmene şirinlik yaparak" değil de, solda yoğunlaşan toplumsal enerjiyi arkasına alarak geldi.

CHP'nin tarihindeki başarıyı en radikal solculuğunu yaparak sağladığı gerçeği başkalarının da çok önemseniyor.

CHP'ye solculuk yaptırmaya çalışan daha doğrusu CHP'de solculuk yapmaya çalışanlar bunlar. Aralarında sosyalistler var. Dostlarımız var.

Öte yandan 1977'de seçim meydanlarını mavi gömleğiyle coşturan Ecevit CHP'si finali solu deyim yerindeyse "ölmeden mezara koyarak" yapmıştır. Üstelik CHP'nin rekor oyunun kaynağında, sol radikalizme göz kırpması değil, artan çatışma ve gerilim ortamında aynı anda hem faşist terörü bastırmaya hem de solu yumuşatmaya aday olması vardı.

Seçim başarısı hükümet kurmaya yetmedi, sağdan transferlerle çoğunluk yakalandı. Bir yıldan az yaşayan CHP iktidarı Güneş Motel Kabinesi olarak adlandırıldı daha sonra. Sağcı transferlere (biri hariç) birer bakanlık verilen pazarlık Güneş Motel'de yapıldığı için.

Ecevit hükümetinin kısa süren iktidarı TÜSİAD'ın gazete ilanları ile sona erdi. TÜSİAD, toplumdaki sol radikalizmi kendi torbasına doldurmuş bir düzen partisini patlatarak, işçi sınıfını çökertiyordu.

Üstelik, "solcular beceremedi, 70 sente muhtaç kaldık" edebiyatına vesile olan bu çöküşten önceki aylarda CHP, Maraş katliamını seyretmek zorunda kalmış, katliamcı MHP'nin talebine uygun şekilde sıkıyönetim ilan etmiş, faşist çeteleri bastırması beklenirken, yine bileti "aşırı sola" kesmişti.

SAMANALTI / Sait Münzur



Karl Marx ile birlikte modern sosyalist teoriyi kuran Friedrich Engels 5 Ağustos 1895'te 74 yaşında öldü. Almanya'da bir fabrikatörün oğlu olarak dünyaya gelen Engels kırk yıl boyunca uluslararası işçi hareketinin teorik ve siyasal önderliğini yürüttü. "Anti-Dühring", "Doğanın Diyalektiği" ve "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" en bilinen eserleri arasında.

# TKP NEDEN UMUTTUR?



Deneme yanılma yöntemi kimseyi amaca ulaştırmaz. "Bir de bunu deneyelim"le, "uzaktan sesi hoş geliyor" diyerek karanlıktan çıkış bulunmaz. "Denedik, yanıldık, umudumuz kalmadı" da denmez. Umudun adresi deneyerek bulunmaz. Peki umutsuzluk yasak, denemek yasak. Umudu nerede, nasıl bulacağız?

**T**ürkiye Komünist Partisi, hiçbir zaman umut pazarlamadı. Düzen güçlerinin umutsuzluğun yayılması için türlü oyunlar sahnellediği günlerde, buna direnirken, kendince "umudu örgütlerken" de bunu yapmadı: Şunu yapacağız ve kurtulacağız demedik. "Bu sefer çok önemli, oyunumuza vurarak kurtulduk" goygoylarına hiç yüz vermedik.

Halkı, tek tek insanları dışarda bırakan, onları etkisiz birer izleyici haline getiren, piste kahramanları sürüp, emekçilerden onları sadece desteklemelerini isteyen bir politika tarzımız olmadı.

Bunun nedeni soyut bir "insana verilen değer" değil.

Düzen güçlü, düzen örgütlü. Partileri, şirketleri, reklam ajansları, belediye panoları, üst geçit pankartları, halkla ilişkiler şirketleri, özel güvenlikleri, güvenlik birimleri var.

Bunun karşısında emekçiler güçsüz. Yalan söylemenin anlamı yok. Milyonlarca emekçinin alınacağıyla, emeği ile var olan bu düzen karşısında, milyonlarca emekçinin hükmü yok.

Bu düzenin bir başarısı. "Düzen kazandı!" değil.

Bizim sahaya çıkmamıza engel olduğu sürece, emekçiler, tek tek insanlar kendi gelecekleri için söz söylemek yerine önlere konulan

"temsilcilere" umut bağladıkları ölçüde düzen kaybetmiyor. Hepsi bu.

Türkiye Komünist Partisi, bunun için "umut arıyorsanız, buraya gelin" diyor.

Biz; alkış tutulacak kahramanlar değil, gerçek halk gücünün yerini alacak temsilciler değil, seçim kazanacak senaryolar değil emekçilerin, aydınların, gençlerin kendi öz güçlerinin yaratacağı olanakları öne sürüyoruz.

## ÖRGÜTLÜLÜK VARSA İNSANLIK VAR

"Anladık, kahramanlarla, büyük hatiplerle, 'Adam gibi adam' siyasetçilerle değil, kendi öz gücümüzle olacak. Peki bunun için TKP'ye niye ihtiyacımız olsun?"

Bu sorunun bir yanıtı var:

Çünkü düzen karşısında milyonlarca emekçiye güç verecek tek şey örgütlülüğü. Ne yaptığımızı bilen, geçmiş ve geleceği olan bir birlik.

Bu birliğin sağlanması içinse biçimsel olmayan koşullar var.

Yani "biz insana değer veriyoruz, örgütlü insan her şeyi başarır" fazla soyut kaçır.

Koşul belli: Düzenin gerçeklerini iyi kavrayan ve onu gerçekten değiştirebilecek yolları önerebilen bir siyasal fikir birliği.

Bize göre, bugün bizi aydınlığa çıkaracak olan "fikrin" temelinde, bu düzenin kökünden değiştirilmesi var. Bu düzenin köklerinde

## HALKIN LİSELERDEN BEKLEDİĞİ DİN EĞİTİMİ DEĞİL TÜM İMAM HATİP LİSELERİ DÖNÜŞTÜRÜLMELİDİR

Türkiye yine bir skandalla çalkalanıyor. Medyanın resmetmeyi sevdiği türden bir skandal değil bu. Lise çağındaki gençlerimizin onbinlercesi açıkta kalırken, imam hatip liseleri için ayrılmış kontenjanın yarısından fazlası boş kaldı. Eğitimle ilgili devlet yetkilileri bu sonuçtan rahatsız görünmüyor. Özel okul sahipleri ise ellerini ovuşturarak çocuklarını imam hatipte okutmamak için borç ve kredi bataklarına razı gelecek emekçileri bekliyor. Bu düzen, en çok da eğitimde değişmelidir. Ama önce, halkın kabul etmediği açıkça görülen din merkezli eğitim anlayışı terk edilmelidir.

Liselere yerleştirme sonuçları açıklandı. Erdoğan'ın talimatıyla bir gecede kaldırılıp TEOG'un yerine getirilen yerleştirme sistemi sonuçlarının açıklanmasıyla birlikte ortaya çıkan tablo on binlerce öğrencinin mağdur edildiğini göstermektedir. Bu sistem, tüm teşvik ve yönlendirmelere rağmen yıllardır boş kalan imam hatip liselerini doldurmak amacıyla dizayn edilmişti. Şimdi ortaya çıkan sonuçlar gösteriyor ki AKP'nin imam hatip dayatması toplum tarafından bir kez daha reddedilmiştir.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yayınlanan liselere yerleştirme sınav sonuçlarına göre öğrencilerin yalnızca %15'i imam hatip liselerini tercih ederken bu liselerin kontenjanının da %50'si boş kaldı. Yüz binin üzerinde öğrenci ise tercih ettiği hiçbir okula yerleşemedi.

AKP'nin eğitim sisteminin merkezine yerleştirdiği dinselleştirme ve imam hatipleştirme politikası sermaye sınıfını da memnun ediyor: İmam hatip okulları çoğalırken özel okulların sayısı da devlet okullarının sayısına ulaşmış durumda. Özel okullar, imam hatip dayatmasından kaçmak isteyen yurtttaşlarla besleniyor.

Böyle giderse, bu eğitim pazarı gittikçe genişleyecektir.

Sermaye sınıfı açısından genişleme özel okulların sayısından ibaret de değil.

Gerici imam hatipleştirme dayatmasını reddeden yurtttaşlar, ağır kredi borçlanmasını göze alarak çocuklarını özel okullara göndermek zorunda kalırken, bu yükün altına giremeyecek milyonlarca yoksul emekçi çocuğu, örgün eğitimin dışına itilecek ve sömürünün bir başka ayağını, çocuk işçiliği besleyecek.

16 yıl boyunca yaldızlı sözlerle pazarlanan eğitim ve sınav sistemi reformlarının, "çocuklarımız artık sınav stresi altında ezilmeyecek, mahallelerindeki okullara gidecek, yol çilesi çekmeyecek, veliler de büyük bir mali yükten kurtulmuş olacak" vaatleriyle bir kabus gerçek oldu.

16 yıla damga vuran kurguda yurtttaşların payına çocuklarına nitelikli bir eğitim alma umuduyla özel okullara müşteri olmak veya imam hatip dayatmasına boyun eğmek düşmektedir.

Halkı kabul edilemez bu iki seçenek arasında sıkıştıran çaresizliğin tek çözümü tüm imam hatip liselerinin kapatılıp nitelikli, bilimsel, kamusal eğitim veren okullara dönüştürülmesidir.

**TKP'li Eğitim Emekçileri**

ne olduğu belli: Para, topluma hükmetme aracı haline getirilmiş din ve özgürlüğe boyun eğdiren zorbalık.

Bunların herhangi birini tehlikesiz bulan, herhangi biri ile karşılaşmayı erteleyen...

Ya da tersinden bunların herhangi birini diğerlerine göre "tek ve asıl tehlike" olarak gören, düzene teslim olur.

Düzen siyaseti de bu teslimiyet üzerine kurulu.

Türkiye Komünist Partisi, sadece programıyla değil, sadece

yazılı belgeleriyle değil, kritik dönemlerde ortaya koyduğu iradeyle, emeği, çabası ve kararlarıyla düzene boyun eğmemenin yolu olduğunu göstermiştir.

24 Haziran seçimlerinde "düzene, düzen partilerine oy yok, oylar düzen değişikliğine" diyenlerin, sokaklara bunun için çıkarılın, ev ev dolaşın bunu anlatanların yaptığı bir "seçim kampanyası" değildir. TKP, düzene, düzenin oyunlarına tek bir an bile boyun eğmemekten, tek bir an bile uykuyla dalmamaktan yanadır.

Umudun düşmanı, kaba ve karamsar bir umutsuzluk değildir. Umudun düşmanı boşvermişliktir. Tembelliktir.

TKP, hiç tembellik etmedi. "Hep biz mi kurtaracağız, biraz da Muharrem İnce kurtarsın" demedi. "Hıyarım var" diyene tuzlukla koşmadık, kimseye de "hıyarım var" diye çağrılar yapmadık.

Örgütümüz var, tarihimiz var, yoldaşlığımız var.

Bunu tüm emekçi halka yaymak, herkese açmak konusunda kesin kararımız var.

## DEVLET YOK MU?

Yunanistan'da yaşanan felaket sonrasında sorumluyu piyasa düzeni ve onun sağlı sollu iktidarlarından başka yerlerde arayanlar insanüstü bir çaba gösterdi! İtfaiye'de büyük kısıntılara (kendisinden önceki düzen partilerinin yolunda giderek) giden Çıpras yangının sebebiydi. Ateist olduğu için! Çıpras'ın cenabetliği iyi bir açıklama değildi tabii. Liberaller "devleti" sorgulayarak yanıt aradılar! Çıpras'ın (kendisinden önceki düzen partilerinin yolunda giderek) sermayenin ve Alman emperyalizminin direktifleri ile yönettiği devletin patronların emrinde olması sorgulanmıyordu. Bizim için çok tanıdık olan "hantal devlet, güzel özel sektör" imalarıyla yapıyordu tartışma. Yunanistan Komünist Partisi'nin günlük gazetesi Rizospastis'te konuyla ilgili "Devlet yok mu?" başlığını taşıyan kısa bir köşe yazısı yayımlandı. Okurlarımızla paylaşıyoruz.

"Devlet yok..." Bu ifadeyi çok sık duyuyoruz ve önümüzdeki günlerde de duymaya devam edeceğiz, özellikle de geçtiğimiz hafta pazartesi günü kabusu yaşayanlardan, evleri gözlerinin önünde küle dönenlerden, dost ve akrabalarını kaybedenlerden.

Ancak, gerçek şu ki devlet var.

Ticari holdingleri desteklemek için politikalar uygulamaya geldiğinde devlet var. İş, kârların artırılması için adım atmaya geldiğinde devlet hemen orada. Holdingleri vergi yükünden muaf tutmak gerektiğinde, sermayeyi batakta kurtarmak için fonlar ayarlarken, ormanları sermayenin çıkarları doğrultusunda şirketlere tahsis ederken devlet var.

Emekçi sınıfların sırtına

ağır vergi yükleri yüklerken de ortada bir devlet var. Sermayedarların çıkarları doğrultusunda devlet harcamalarının kısılması amacıyla eğitim, sağlık ve toplumsal refah hizmetlerinin lime lime edilmesine gelince de devlet var. Patronları korumak amacıyla grevleri ve işçi eylemlerini yasadışı ilan etmek gerektiğinde de.

Kamu mallarının satıldığı açık artırmaları yahut Truman'ın heykelini korumaya gelince devletin varlığını hemen görüyoruz.

Böyle anlarda çevik kuvvetiyle ve diğer güçleriyle devletin baskı aygıtı ve hükümet saat gibi işliyor.

Devlet yok... ne zaman ki emekçiler ve halk sınıfları lehine müdahale edilmesi

gerektiğinde. Devlet, emekçi halkın eğitim, sağlık, toplumsal refah ihtiyaçlarını sağlamaya geldiğinde ortada yok. Doğal afetlerden emekçi halkın korunması için önem almaya geldiğinde devlet yok.

Demek ki devlet yok değil: Devlet var; ancak sadece sermayenin çıkarları için.

Bu devlet, halkın büyük çoğunluğunun çıkarları doğrultusunda hizmet edemez. Gerçek budur.

İşte bu mesele, SYRIZANEL hükümetine ve devlet mekanizmasına karşı olan anlaşılabilir öfke ve infialin mazereti ve gerçekte hangi devletin, hangi iktidarın emekçi halkın çıkarları için hizmet edebileceği sorununun önümüzdeki dönemde öne çıkarılmasının vesilesi olmalı.

